

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE  
w KATOWICACH**

**40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23**

**tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72**

**e-mail: [kancelaria@katowice.sko.gov.pl](mailto:kancelaria@katowice.sko.gov.pl)**

**REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka**

**SKO.OŚ/41.9/475/2022/12935/AK**

**Katowice, dnia 22 września 2022r.**

**Decyzja**

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 570) oraz art. 138 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 735 z późn. zm.),

po rozpatrzeniu odwołania z 29.08.2022r. spółki z siedzibą w Warszawie przy ul. , reprezentowanej przez pełnomocnika – radcę prawnego P. , od decyzji Nr ŚR-370/2022 Zastępcy Naczelnika Wydziału Środowiska w Urzędzie Miejskim w Gliwicach, działającej z upoważnienia Prezydenta Miasta Gliwice z 15.07.2022r. nr spr. SR.6220.1.17.2022 odmawiającej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko pod nazwą: „ ”

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:**

Przewodnicząca składu orzekającego – Anna Kajzerek-Dziwoki (sprawozdawca)

Członek składu orzekającego – Kamila Koziera

Członek składu orzekającego – Katarzyna Stebnicka

na posiedzeniu w dniu 22 września 2022r.

**orzekło**

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję

**Uzasadnienie**

Decyzją przywołaną powyżej organ I instancji, orzekł jak wskazano na wstępie. W uzasadnieniu ww. decyzji organ I instancji przedstawił motywy wydanego orzeczenia.

Od powyższej decyzji odwołanie w terminie złożyła spółka z siedzibą w Warszawie działająca przez pełnomocnika. W pisemnym odwołaniu wyraziła ona niezadowolenie z rozstrzygnięcia organu I instancji i zaskarżyła je w całości. Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

- 1) naruszenie przepisu prawa procesowego w art. 7, art 77 § 1, art 80 kpa poprzez brak wszechstronnego i wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego oraz błędne przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie należało odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia;
- 2) naruszenie przepisu prawa materialnego w art. 8 kpa, poprzez odstępianie od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym bez uzasadnionej przyczyny;
- 3) naruszenie przepisu prawa materialnego w § 16 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś (uchwała Nr VII – 46/2003), poprzez jego błędne zastosowanie oraz błędną wykładnię, polegających na uznaniu niezgodności planowanej inwestycji z MPZP Gminy Wielowieś w sytuacji, gdy MPZP od chwili przyjęcia nie uległ zmianie i nie uwzględnił zmian aktualnego ustawodawstwa w zakresie rozwoju sektora odnawialnych źródeł energii oraz polegających na nieuznaniu planowanej inwestycji za urządzenie infrastruktury technicznej, w sytuacji gdy § 16 MPZP wyraźnie wyłącza spod zakazu realizacji zabudowę obiektami związanymi z infrastrukturą techniczną, a za taką należało uznać przedmiot planowanej inwestycji;
- 4) przepisu prawa materialnego w art. 61 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez niezastosowanie polegające na uznaniu, że planowana inwestycja stanowi zabudowę przemysłową, podczas gdy, stanowi ona urządzenie infrastruktury technicznej wskazane w art 61 ust. 3 ustawy oraz § 16 MPZP;
- 5) przepisu prawa materialnego, to jest w art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o

środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, poprzez jego niezastosowanie i uznanie przez organ I instancji, że planowana inwestycja jest niezgodna z ustaleniami miejscowego MPZP Gminy Wielowieś.

Wskazując na powyższe odwołująca się strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji organu I instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Odwołanie wraz z aktami sprawy zostało przekazane przez organ I instancji do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach.

Po wpłynięciu odwołania Kolegium zbadało dopuszczalność jego wniesienia oraz termin i stwierdziło, że odwołanie jest dopuszczalne i zostało wniesione z zachowaniem ustawowego terminu.

Wobec powyższego Kolegium przystąpiło do merytorycznego zbadania przedmiotowej sprawy i stwierdziło, co następuje:

Podstawę materialnoprawną niniejszego rozstrzygnięcia stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 202r. poz. 1029 z późn. zm.) - dalej: „ustawa – oos”, w niżej przytoczonym brzmieniu:

Art. 71. 1. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia.

2. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych:

- 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Art. 72. 1. Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem:

- 1) decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno – budowlanego oraz decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych – wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, z późn. zm.);

Art. 73. 1. Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Art. 74. 1. Do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 2) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 3) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;
- 3a) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3;
- 1) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a.

1a. Jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organ może wezwać inwestora do dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, w zakresie niezbędnym do wykazania, że liczba stron postępowania przekracza 10.

2. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

3. Jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego.

3a. Stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Art. 75. 1. Organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest:

- 4) wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć.

Art. 77. 1. Jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji:

- 1) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego;
- 2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1–3a, 10–19 i 21–28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że – w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko;
- 4) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017r. – Prawo wodne, chyba że – w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Art. 79. 1. Przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Art. 80. 1. Jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

2. Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Art. 82. 1. W decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ:

- 1) określa:
  - a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia; w przypadku inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, miejsce realizacji przedsięwzięcia określa się za pomocą mapy w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych, z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, stanowiącej załącznik do decyzji,
  - b) istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości

przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich,

- c) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, w szczególności w projekcie zagospodarowania działki lub terenu lub projekcie architektoniczno – budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18, 23, 26 i 27,
  - d) wymogi w zakresie przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowych, w odniesieniu do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska,
  - e) wymogi w zakresie ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko,
  - f) gotowość instalacji do wychwytywania dwutlenku węgla w przypadku instalacji do spalania paliw w celu wytwarzania energii elektrycznej, o elektrycznej mocy znamionowej nie mniejszej niż 300 MW;
- 2) w przypadku gdy z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika potrzeba:
- a) wykonania kompensacji przyrodniczej – stwierdza konieczność wykonania tej kompensacji,
  - b) unikania, zapobiegania, ograniczania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – nakłada obowiązek tych działań,
  - c) monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – nakłada obowiązek monitorowania, określając jego zakres, termin i obowiązki co do przedłożenia informacji o jego wynikach regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, organowi wydającemu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach oraz, gdy jest to uzasadnione, wskazuje inne organy, którym należy przedłożyć wyniki, spośród następujących:
    - wójt, burmistrz lub prezydent miasta,
    - starosta,
    - marszałek województwa,
    - wojewódzki inspektor ochrony środowiska;
- 3) w przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, stwierdza konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania;
- 4) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, z zastrzeżeniem pkt 4a i 4b; nie dotyczy to inwestycji w zakresie terminalu;
- 5) może nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić;
- 6) w przypadku stwierdzenia konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania – nakłada obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić.

2. W stanowisku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, właściwy organ stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4b, biorąc pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:

- 1) posiadane na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane na temat przedsięwzięcia nie pozwalają wystarczająco ocenić jego oddziaływania na środowisko lub wymagają uszczegółowienia w ramach decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4b;
- 2) ze względu na rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia oraz jego powiązania z innymi przedsięwzięciami istnieje możliwość kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;
- 3) istnieje możliwość oddziaływania przedsięwzięcia na obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody.

3. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

2. Uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

3. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezwłocznie po jej wydaniu, staje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia decyzji. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. (...)”

Z kolei podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego- w skrócie: „kpa”. Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

5

decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Kolegium wyjaśnia, że charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wpływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147). Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji legła niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kodeksu postępowania administracyjnego). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego). Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex). W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kpa.

Po analizie zatem stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach orzekło o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji organu I instancji na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa, ponieważ stwierdziło, że decyzja ta jest prawidłowa. Zważyć należy, że decyzja o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji nie jest decyzją o zatwierdzeniu decyzji organu I instancji. Utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji to utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia (osnowy) zawartego w tej decyzji i oznacza, że rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest identyczne (pokrywa się) z rozstrzygnięciem zawartym w decyzji organu I instancji, ponieważ organ II instancji doszedł - w wyniku swojego postępowania w sprawie - do takiej samej konkluzji, jak organ I instancji.

Kolegium podzieliło zatem stanowisko organu I instancji zajęte w wydanej decyzji. Jednocześnie stwierdziło, że organ I instancji przeprowadził, co do zasady, postępowanie w sprawie w sposób prawidłowy pozwalający na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie o zacytowanej treści. Organ I instancji, w ocenie Kolegium, przeprowadził postępowanie zgodnie z przepisami ustawy – o oś oraz przepisami kpa, wypełniając obowiązki płynące z art. 10 § 1 kpa i art. 9 kpa oraz prawidłowo sporządził uzasadnienie wydanego rozstrzygnięcia. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w całej rozciągłości podzieliło stanowisko organu I instancji, nie znajdując podstaw do podważenia ustaleń poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, w tym nie dopatrzyło się naruszeń wskazanych przez odwołującą się stronę. Kolegium w oparciu o akta sprawy przekazane przez organ I instancji, dokonało takich samych ustaleń jak organ I instancji, czego skutkiem jest wydanie niniejszej decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji.

Podejmując rozstrzygnięcie w sprawie wskazać przyjdzie, iż decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy - ooś,
  - wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy - ooś lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części,
- a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Zauważyć bowiem należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań. Wydanie decyzji negatywnej tj. odmawiającej określenia środowiskowych warunków na realizację przedsięwzięcia następuje w przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony, nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych dla przedsięwzięć wymienionych w art. 80 ust. 2 zd. 2 ustawy – ooś,
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy – ooś).

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy wskazać przyjdzie, że organ I instancji zaskarżoną decyzją odmówił określenia środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia z powodu niezgodności jego lokalizacji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. W uzasadnieniu decyzji, po przytoczeniu przepisów prawa oraz opisie czynności postępowania i analizie charakteru przedsięwzięcia, organ I instancji stwierdził, że [cyt.:] „Prezydent Miasta Gliwice wziął pod uwagę opinię organu gminy , przeanalizowała zapisy planu i stwierdził, że lokalizacja inwestycji polegającej na realizacji zabudowy przesyłowej na terenie działki nr , arkusz mapy , obręb jest niezgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, nie spełnia więc podstawowego warunku jego realizacji na wskazanym terenie. Z postanowień art. 80 ust. 2 ustawy OOS wynika bowiem niezbicie, że zgodność z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i tak, stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym z prowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami oraz oceny oddziaływania na środowisko. Brak zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawą do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.”

Powyższe ustalenia organu I instancji w ocenie strony odwołującej się, działającej przez pełnomocnika są błędne i stały się podstawą do sformułowania przytoczonych na wstępie niniejszej decyzji zarzutów odwołania. Jednakże stwierdzić przyjdzie, że wnioski organu I instancji są

prawidłowe i doprowadziły do prawidłowego rozstrzygnięcia, zatem stanowisko tegoż organu należało podzielić.

W oparciu o akta sprawy oraz treść uzasadnienia zaskarżonej decyzji Kolegium ustaliło, że inwestor – spółka z siedzibą w Warszawie działająca przez pełnomocnika – pismem z 30.11.2021r., wystąpiła do Wójta Gminy – organu I instancji – o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „ ”. Do ww. pisma inwestor dołączył prawem wymagane dokumenty. Powyższe pismo wpłynęło do Wójta Gminy – organu I instancji – 1.12.2021r. i z tym dniem zostało zainicjowane postępowanie administracyjne w sprawie. Pismem 3.12.2021r. Wójt Gminy – organ I instancji – wystąpił do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z wnioskiem o wyłączenie organu i o wyznaczenie innego organu do załatwienia sprawy i wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po rozpatrzeniu ww. wniosku Wójta Gminy , postanowieniem z 9.03.2022r. nr SKO.OŚ/41.9/80/2022/2568/RN wyznaczyło Prezydenta Miasta Gliwice do załatwienia tej sprawy. Pismem 17.03.2022r. Wójt Gminy Wielowieś przekazał Prezydentowi Miasta Gliwice – organowi I instancji wyznaczonemu do załatwienia sprawy ww. postanowieniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego – akta przedmiotowej sprawy, celem załatwienia zgodnie z właściwością. Pismem 23.03.2022r. organ I instancji wezwał spółkę z siedzibą w Warszawie do uzupełnienia złożonego wniosku. Pismem z dnia 7.04.2022r. oraz 14.04.2022r. spółka z siedzibą w Warszawie uzupełniła złożony wniosek. Pismem 22.04.2022r., organ I instancji poinformował strony postępowania o wszczęciu na wniosek ww. spółki postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia. Również pismem z 22.04.2022r. organ I instancji zwrócił się do Wójta Gminy o opinię w kwestii zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami mpzp oraz o wypis i wyrys z mpzp. Pismem z 26.04.2022r. Wójt Gminy przedstawił stanowisko w sprawie i wskazał, że lokalizacja przedmiotowej inwestycji jest niezgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Przy ww. piśmie przekazał do organu I instancji wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu, na którym planowana jest realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia. Pismem z dnia 28.04.2022r. Stowarzyszenie „Tu i Teraz dla Przyszłości” z siedzibą w Kieleczce wystąpiło do organu I instancji o dopuszczenie do udziału na prawach strony w toczącym się postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia. Postanowieniem Nr SR-38/2022 z 12.05.2022r. organ I instancji orzekł o dopuszczeniu Stowarzyszenia „Tu i Teraz dla Przyszłości” z siedzibą w Kieleczce do udziału na prawach strony w postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania ww. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Pismem z 18.05.2022r. organ I instancji poinformował strony postępowania oraz podmiot na prawach strony o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia, i o uprawnieniach wynikających z art. 10 kpa. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie organ I instancji decyzją 15.07.2022r. odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko z uwagi na fakt, że realizacja planowanego przedsięwzięcia jest niezgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W uzasadnieniu tej decyzji organ I instancji przedstawił motywy podjętego orzeczenia w sprawie.

Badając przedmiotową sprawę Kolegium stwierdziło, że z akt sprawy wynika, iż wniosek inwestora – spółki z siedzibą w Warszawie działającej przez pełnomocnika o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, i następnie uzupełniony w toku prowadzonego postępowania, zawiera wszystkie prawem przewidziane elementy, wynikające z ustawy - ooś i mógł zainicjować postępowanie administracyjne w sprawie. W tym zakresie organ I instancji prawidłowo ocenił ww. wniosek oraz w oparciu o złożone przez inwestora dokumenty prawidłowo określił rodzaj i charakter przedmiotowego przedsięwzięcia i Kolegium stanowisko organu I instancji w całości podziela.

Na podstawie karty informacyjnej przedsięwzięcia Kolegium ustaliło, że planowane przedsięwzięcie obejmuje budowę elektrowni fotowoltaicznej o mocy do MW. Powierzchnia przeznaczona pod realizację wnioskowanego przedsięwzięcia wyniesie do ok. 9 ha. Inwestycja będzie zlokalizowana na działce nr , arkusz obręb , gmina , powiat , województwo , przy czym dokładny rodzaj i rozmieszczenie elementów towarzyszących zostanie wskazane na późniejszym etapie



projektowym. Z treści ww. karty wynika, że inwestor dopuszcza możliwość realizacji inwestycji w podziale na etapy. W ramach realizacji inwestycji przewiduje się: - montaż paneli fotowoltaicznych – w zależności od uzyskanych warunków technicznych i przyłączeniowych inwestycja może być zrealizowana w różnych technologiach: a) panele fotowoltaiczne montowane na stałych konstrukcjach stalowych lub aluminiowych, b) panele fotowoltaiczne wraz z systemem takerów jako konstrukcja, która pozwala instalacji śledzić ruch słońca i ustawiać się do niego w optymalnym położeniu, c) panele fotowoltaiczne bifacialne (obustronne) charakteryzujące się tym, że wykorzystana jest przednia i tylna warstwa modułu fotowoltaicznego; - montaż bezobsługowych abonenckich stacji transformatorowych, opcjonalnie magazynów energii, - przeprowadzenie podziemnych linii energetycznych, -montaż infrastruktury telekomunikacyjnej umożliwiającej nadzór eksploatacyjny elektrowni. Obecnie obszar objęty inwestycją jest użytkowany rolniczo, stanowi grunty orne z intensywnie prowadzoną gospodarką rolną. Inwestycja zlokalizowana będzie na terenie gruntów rolnych o powierzchni do ok. 9 ha. W późniejszym etapie inwestycji (etap opracowania projektu budowlanego) w razie konieczności zostaną zbadane geotechniczne warunki posadowienia urządzeń elektrowni fotowoltaicznej oraz określone szczegółowe warunki wodno – gruntowe, m. in. występowanie swobodnego zwierciadła wody podziemnej, współczynnik filtracji oraz rodzaj gruntu. W ramach projektu planuje się poprowadzić krótkie drogi dojazdowe o charakterze utwardzonym (nawierzchnia żwirowa, przepuszczalna), które umożliwią dojazd i montaż prefabrykowanych, kontenerowych stacji transformatorowych lub opcjonalnie stacji transformatorowych wraz z magazynami energii. Planuje się też wykonanie niewielkich placów manewrowych o analogicznej nawierzchni. Na wybranym obszarze działki zostaną rozmieszczone na specjalnych konstrukcjach wsporczych panele fotowoltaiczne. Po zakończeniu realizacji wszystkich elementów elektrowni jej teren zostanie ogrodzony, a na ogrodzeniu planuje się instalację monitoringu wizyjnego. Rodzaj i parametry elementów farmy fotowoltaicznej: moc panelu – od 200 do 1500 Wp; liczba paneli: do 25.000 – w zależności od mocy użytych paneli (do 5.000/MW); wysokość całkowita instalacji nad ziemią: do 5 m; odległość pomiędzy rzędami paneli fotowoltaicznych – do 10 m; liczba stacji transformatorowych, opcjonalnie transformatorowych wraz z magazynami energii: do 5 sztuk; liczba inwerterów: do 100 sztuk (do 20 sztuk/MW).

Przedsięwzięcie przewidziane do realizacji pod nazwą: „ ”, jak wynika z akt sprawy, zostało zatem prawidłowo zakwalifikowane jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2019r., poz. 1839), o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b, to jest: zabudowa przemysłowa, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż:

- a) 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 – 5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 – 3 tej ustawy,
  - b) 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a,
- przy czym powierzchnię zabudowy rozumie się powierzchnię terenu zajęłą przez obiekty budowlane oraz pozostałą powierzchnię przeznaczoną do przekształcenia w wyniku realizacji przedsięwzięcia (§ 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia).

W tym zakresie Kolegium stwierdziło, że ustalenia organu I instancji są również prawidłowe i Kolegium w całości je podziela, a ponieważ ww. przedsięwzięcie dotyczy przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy – o oś i uzyskanie dla tego przedsięwzięcia decyzji środowiskowej jest niezbędne do uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę (art. 72 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy) organ I instancji zasadnie wszczął postępowanie w sprawie.

Kolegium wskazuje dalej, że w toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją organ I instancji w prawidłowy sposób ustalił krąg stron postępowania. Z akt sprawy wynika, że krąg stron w postępowaniu organ I instancji ustalił w oparciu o art. 28 kpa i art. 74 ust. 3a ustawy - o oś, w świetle którego stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1, przy czym przez obszar ten rozumie się: 1)

przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu; 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem. Jednocześnie Kolegium dostrzegło, że stroną w postępowaniu jest Gmina Wielowieś, a Wójt Gminy Wielowieś był organem właściwym do załatwienia przedmiotowej sprawy. Zatem prawidłowo organ ten wystąpił do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z wnioskiem o wyłączenie organu i o wyznaczenie innego organu do załatwienia sprawy i wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia, a Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po rozpatrzeniu ww. wniosku postanowieniem z 9.03.2022r. nr SKO.OŚ/41.9/80/2022/2568/RN wyznaczyło Prezydenta Miasta Gliwice do załatwienia tej sprawy, co nie zostało zakwestionowane na żadnym etapie postępowania. Tym samym, w tym zakresie, postępowanie było prawidłowe.

Kolegium zauważyło również, że w toku postępowania, pismem z 28.04.2022r. Stowarzyszenie „Tu i Teraz dla Przyszłości” z siedzibą w Kieleccze wystąpiło do organu I instancji o dopuszczenie do udziału na prawach strony w toczącym się postępowaniu w sprawie i organ I instancji postanowieniem Nr ŚR-38/2022 z 12.05.2022r. orzekł o dopuszczeniu Stowarzyszenia „Tu i Teraz dla Przyszłości” z siedzibą w Kieleccze do udziału na prawach strony w prowadzonym postępowaniu administracyjnym w sprawie. W tym zakresie postępowanie organu I instancji było również prawidłowe i Kolegium nie znalazło podstaw do podważenia tego ustalenia.

Kolegium stwierdziło także, że w toku postępowania zakończonych zaskarżoną decyzją organ I instancji zapewnił stronom i uczestnikowi czynny udział w postępowaniu. Z kolei przed wydaniem zaskarżonej decyzji organ ten, w oparciu o art. 10 kpa, poinformował o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych materiałów i dowodów oraz zgłoszonych żądań. Kolegium wskazuje dodatkowo, że z uwagi na fakt, że organ I instancji ustalił, że w sprawie występuje więcej niż 10 stron, organ ten w toku postępowania zastosował przepis art. 74 ust. 3 ustawy - ooś, w świetle którego jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 kpa i informował strony o czynnościach podejmowanych w sprawie oraz o wydaniu zaskarżonej decyzji w formie publicznego obwieszczenia, co było prawidłowe.

Kolegium zauważyło również, że organ I instancji prawidłowo – po ustaleniu, że planowane do realizacji przedsięwzięcie jest sprzeczne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego odstąpił od przeprowadzania postępowania w zakresie konieczności przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko. Zgodnie bowiem z przepisem art. 80 ust. 2 ustawy - ooś, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji

mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dla inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanych na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych, inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Bruhla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie realizowanych na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 2021r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Bruhla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie oraz dla przedsięwzięć realizowanych na podstawie ustawy z dnia 2 grudnia 2021r. o wsparciu przygotowania III Igrzysk Europejskich w 2023.

Jak wynika z akt sprawy przedmiotowe przedsięwzięcie nie jest przedsięwzięciem objętym którymś z ww. wyjątków, zatem w sytuacji gdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego został uchwalony – co ma miejsce w niniejszej sprawie – przedsięwzięcie to musi być z nim zgodne. W przypadku braku takiej zgodności inwestor nie uzyska wnioskowanej decyzji środowiskowej, a w takim przypadku ekonomika procesowa nakazuje zbadanie kwestii zgodności planowanego przedsięwzięcia z planem zagospodarowania przestrzennego na wstępnym etapie postępowania by niepotrzebnie nie prowadzić niemających wpływu na postępowanie czynności procesowych. Zatem prawidłowo organ I instancji przeprowadził postępowanie w tym zakresie, co Kolegium podziela. Wskazać bowiem przyjdzie za wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 16.09.2008r., sygn. akt: II OSK 1036/07 (CBOSA), że [cyt.:] „...po stwierdzeniu sprzeczności planowanego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest zbędne i niecelowe. W przypadku stwierdzenia sprzeczności lokalizacji zamierzonego przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego organ prowadzący postępowanie odmawia wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i nie ma podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie, w tym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, analizy i oceny wpływu danego przedsięwzięcia, czy też zwolniony jest z przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym uzyskania opinii innych organów”.

Organ odwoławczy podzielił stanowisko organu I instancji, że realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia pod nazwą: „  
”, jest sprzeczna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Jak bowiem wynika z charakterystyki przedmiotowego przedsięwzięcia, przedsięwzięcie to obejmuje budowę farmy fotowoltaicznej o mocy do MW, na powierzchni do ok. 9 ha, na działce nr, arkusz , obręb , gmina , przy czym dokładny rodzaj i rozmieszczenie elementów towarzyszących zostanie wskazane na późniejszym etapie projektowym. Dopuszcza się możliwość realizacji inwestycji w podziale na etapy. W ramach realizacji inwestycji przewiduje się: - montaż paneli fotowoltaicznych – w zależności od uzyskanych warunków technicznych i przyłączeniowych inwestycja może być zrealizowana w różnych technologiach: a) panele fotowoltaiczne montowane na stałych konstrukcjach stalowych lub aluminiowych, b) panele fotowoltaiczne wraz z systemem trackerów jako konstrukcja, która pozwala instalacji śledzić ruch słońca i ustawiać się do niego w optymalnym położeniu, c) panele fotowoltaiczne bifacialne (obustronne) charakteryzujące się tym, że wykorzystana jest przednia i tylna warstwa modułu fotowoltaicznego; - montaż bezobsługowych abonenckich stacji transformatorowych, opcjonalnie magazynów energii, - przeprowadzenie podziemnych linii energetycznych, -montaż infrastruktury telekomunikacyjnej umożliwiającej nadzór eksploatacyjny elektrowni. Obecnie obszar objęty inwestycją jest użytkowany rolniczo, stanowi grunty orne z intensywnie prowadzoną gospodarką rolną. Inwestycja zlokalizowana będzie na terenie gruntów rolnych o powierzchni do ok. 9 ha. W późniejszym etapie inwestycji (etap opracowania projektu budowlanego) w razie konieczności zostaną zbadane geotechniczne warunki posadowienia urządzeń elektrowni fotowoltaicznej oraz określone szczegółowe warunki wodno – gruntowe, m. in. występowanie swobodnego zwierciadła wody podziemnej, współczynnik filtracji oraz rodzaj gruntu. W ramach projektu planuje się poprowadzić krótkie drogi dojazdowe o charakterze utwardzonym (nawierzchnia żwirowa, przepuszczalna), które umożliwią dojazd i montaż prefabrykowanych,

kontenerowych stacji transformatorowych lub opcjonalnie stacji transformatorowych wraz z magazynami energii. Planuje się też wykonanie niewielkich placów manewrowych o analogicznej nawierzchni. Na wybranym obszarze działki zostaną rozmieszczone na specjalnych konstrukcjach wsporczych panele fotowoltaiczne. Po zakończeniu realizacji wszystkich elementów elektrowni jej teren zostanie ogrodzony, a na ogrodzeniu planuje się instalację monitoringu wizyjnego. Rodzaj i parametry elementów farmy fotowoltaicznej: moc panelu – od 200 do 1500 Wp; liczba paneli: do 25.000 – w zależności od mocy użytych paneli (do 5.000/MW); wysokość całkowita instalacji nad ziemią: do 5 m; odległość pomiędzy rzędami paneli fotowoltaicznych – do 10 m; liczba stacji transformatorowych, opcjonalnie transformatorowych wraz z magazynami energii: do 5 sztuk; liczba inwerterów: do 100 sztuk (do 20 sztuk/MW).

Stwierdzić przyjdzie, że w świetle powyższego przedmiotowa i planowana do realizacji instalacja służy do wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, w przedmiotowym przypadku konwersja promieniowania słonecznego na energię elektryczną. Moc znamionowa projektowanej elektrowni wyniesie MW, przy czym dopuszcza się możliwość realizacji inwestycji w podziale na etapy. Rodzaj i parametry elementów farmy fotowoltaicznej zostały również wyżej określone. Oznacza to, że planowana inwestycja, jak już wskazano, prawidłowo została przez inwestora oraz przez organ I instancji zakwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b. Już tylko z treści wyżej przywołanego § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b rozporządzenia, w którym mowa o zabudowie systemami fotowoltaicznymi (o powierzchni określonej tym przepisem) wynika, że planowane przedsięwzięcie zaliczane jest do zabudowy przemysłowej, stanowiącej przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Kontynuując zatem wątek badania co do zgodności planowanego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stwierdzić przyjdzie, że teren na którym realizowane będzie ww. przedsięwzięcie jest objęty ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy , przyjętego uchwałą Rady Gminy Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy oraz częściowo miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zainwestowanych i rozwojowych wsi , przyjętego uchwałą Rady Gminy Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zainwestowanych i rozwojowych wsi Błaziejowice.

W świetle zapisów ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. oraz planu Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. działka o numerze ewidencyjnym arkusz , obręb , położona jest w Gminie na obszarze oznaczonym w tym planie symbolem RP, WZ i RP-Ep.

W myśl postanowień § 7 ww. planu Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. na terenach, o których mowa w § 1 ust. 1 za wyjątkiem wód, lasów i podlegającej ochronie zieleni wysokiej, dopuszcza się lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, parkingów, wewnętrznych ulic niezbędnych dla obsługi terenów oraz związanych z funkcjonowaniem tych terenów urządzeń rekreacyjnych i zieleni urządzonej. Przepis ten został zawarty w rozdziale 1 zatytułowanym: „Przepisy ogólne dotyczące regulacji dla obszaru objętego planem oraz zakresu obowiązywania rysunku planu”.

Stosownie do brzmienia § 16 pkt IV ww. planu przeznaczenie oraz warunki zabudowy i zagospodarowania terenów oznaczonych symbolem RP zostało określone w następujący sposób: „RP

1) Przeznaczenie podstawowe:

- a) tereny pól uprawnych,
- b) tereny łąk i pastwisk.

2) Przeznaczenie uzupełniające:

- a) ciągi i urządzenia uzbrojenia terenu,
- b) dojazdy nie wydzielone.

3) Zasady zabudowy i zagospodarowania terenu:

- a) utrzymanie zespołów pól uprawnych,
- b) utrzymanie istniejących cieków wodnych,
- c) realizacja ciągów i urządzeń uzbrojenia terenu,

d)uwzględnienie zasad ochrony przeciwpowodziowej.

4) Zakazy:

a) zabudowa obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i infrastrukturą techniczną,

b)nieuzasadniona likwidacja zadrzewień.”

Natomiast w myśl 16 pkt VII ww. planu przeznaczenie oraz warunki zabudowy i zagospodarowania terenów oznaczonych symbolem WZ zostało określone w następujący sposób:  
„STREFA WZ z wyłączeniem terenów grupy „0” – komunikacyjne:

1) Przeznaczenie podstawowe:

a) tereny ujęcia i urządzeń zaopatrzenia w wodę pitną.

2) Przeznaczenie uzupełniające:

a) dojazdy i uzbrojenie terenu.

3) Zasady zabudowy i zagospodarowania terenu:

a) utrzymanie ujęć i zbiorników wody pitnej,

b) eksploatacja i zabezpieczenia dostosowane do wymogów bezpośredniej strefy ochrony ujęcia wody pitnej.

4) Zakazy:

a) nieuzasadniona likwidacja zadrzewień.”

Z kolei zgodnie z § 16 pkt III miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zainwestowanych i rozwojowych wsi Błażejowice, przyjętego uchwałą Rady Gminy Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zainwestowanych i rozwojowych wsi , przeznaczenie oraz warunki zabudowy i zagospodarowania terenów oznaczonych symbolem RP-Ep zostało określone w następujący sposób:  
„RP-Ep

1) Przeznaczenie podstawowe:

a) tereny pól uprawnych.

2) Przeznaczenie uzupełniające:

a) ciągi i urządzenia uzbrojenia terenu,

b) dojazdy nie ujawnione.

3) Zasady zabudowy i zagospodarowania terenu:

a) utrzymanie zespołów pól uprawnych,

b) utrzymanie zespołów zieleni łąk i pastwisk pośród pól uprawnych,

c) utrzymanie istniejących cieków wodnych i wód otwartych potoku,

c) realizacja ciągów i urządzeń uzbrojenia terenu, w tym lokalizacja urządzeń związanych z energetyką (staje transformatorowe),

d) uwzględnienie zasad ochrony przeciwpowodziowej.

4) Zakazy:

a) zabudowa obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i obsługą infrastruktury technicznej,.

b) nieuzasadniona likwidacja zadrzewień.”

Wyżej zacytowany przepis § 16 pkt IV i VII ww. planu Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. został zamieszczony w rozdziale 5 ww. planu zatytułowanym: „Przeznaczenie oraz warunki zabudowy i zagospodarowania terenów”. Stanowi on uszczegółowienie i modyfikację zasad ogólnych, w tym zapisów wyżej przywołanego § 7 ww. planu, które swoją treścią uszczegóławia i modyfikuje. Stanowi on przepis *lex specialis* w stosunku do normy ogólnej wynikającej z zapisów § 7 tego planu. Z kolei przepis § 16 pkt III ww. planu Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. został zamieszczony w rozdziale 5 ww. planu zatytułowanym: „Przeznaczenie oraz warunki zabudowy i zagospodarowania terenów”. Stanowi on uszczegółowienie i modyfikację zasad ogólnych, w tym zapisów zamieszczonego w tym planie § 7, stanowiącego, że na terenach, o których mowa w § 1 ust. 1 za wyjątkiem wód i podlegającej ochronie zieleni wysokiej, dopuszcza się lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, parkingów, wewnętrznych ulic niezbędnych dla obsługi terenów oraz związanych z funkcjonowaniem tych terenów urządzeń i zieleni urządzonej.

Kolegium wskazuje również, że w myśl § 9 pkt 5 planu Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. oraz § 9 pkt 5 planu Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. ilekroć w dalszych przepisach obu uchwał jest mowa o przeznaczeniu podstawowym należy przez to rozumieć takie przeznaczenie, które powinno przeważać na danym obszarze, wyznaczonym liniami rozgraniczającymi. Z kolei w

myśl § 9 pkt 6 obu ww. planów ilekroć w dalszych przepisach jest mowa o przeznaczeniu uzupełniającym należy przez to rozumieć przeznaczenie inne niż podstawowe, które uzupełnia lub wzbogaca przeznaczenie podstawowe.

Kolegium zauważa dalej, że w myśl postanowień § 11 ust. 1 planu Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. położenie obszaru objętego planem na Wyżynie Śląskiej (w jej północno – zachodniej części), występowanie dużych arealów pól oraz terenów łąk i pastwisk, nakazuje utrzymanie otwartych terenów rolnych. W myśl ust. 2 ww. § w ramach otwartych terenów szczególnej ochronie podlegają obszary pól uprawnych, w tym łąk i pastwisk. W myśl zaś zapisów planu Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. - § 11 ust. 1 położenie części obszaru objętego planem na wzgórzu, występowanie dużych arealów pól oraz terenów łąk i pastwisk, nakazuje utrzymanie otwartych terenów rolnych. W myśl ust. 2 ww. § w ramach otwartych terenów szczególnej ochronie podlegają obszary pól uprawnych, w tym łąk i pastwisk.

W myśl postanowień § 12 ust. 1 planu Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. do węzłowego obszaru przyrodniczego Ekologicznego Systemu Ochrony rejonu i gminy, włącza się tereny, dla których ustala się ograniczenia dotyczące lokalizacji nowej zabudowy. Tereny te oznaczone są na rysunku planu symbolami: RP-Ep, RP-Ez i W. W myśl ust. 2 ww. § dodatkowe elementy układu przyrodniczego stanowić będą tereny zieleni towarzyszącej zabudowie w ramach strefy mieszkaniowo – usługowej MNR.

W myśl postanowień § 13 ww. planu uwzględniając potrzeby ochrony zdrowia ludzi i środowiska przyrodniczego, funkcjonowania terenów zabudowy mieszkaniowej i usługowej oraz ustaleń zawartych w § 11 i § 12, określa się ogólne zakazy oraz zasady i nakazy dla wszystkich terenów objętych planem:

1. Zakazy obowiązują dla:

- 1) realizacji i użytkowania obiektów budowlanych i urządzeń, uciążliwych dla sąsiednich terenów,
- 2) realizacji i użytkowania obiektów budowlanych i urządzeń emitujących zanieczyszczenia w ilościach przekraczających wartości dopuszczalne, określone w przepisach ochrony środowiska (w tym dla zdrowia ludzi). (...)

2. Zasady i nakazy obowiązują:

- 1) dla ograniczenia niskiej emisji do atmosfery ustala się:
  - a) ograniczenie wznoszenia kotłowni oraz innych źródeł energii cieplnej bazujących na nieekologicznych procesach spalania,
  - b) zalecenie stosowania czystych nośników energii dla celów grzewczych i przygotowania posiłków, poprzez zastosowanie najnowocześniejszych dostępnych technologii i urządzeń. (...)

Wyżej zacytowane przepisy § 11, § 12 i § 13 ww. planu zostały zamieszczone w rozdziale 3 zatytułowanym: „Szczególne warunki zagospodarowania terenów wynikające z potrzeb ochrony środowiska, w tym zakaz zabudowy.”

Natomiast w myśl postanowień § 14 ust. 1 pkt 1 planu Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. terenami ochrony krajobrazu są tereny upraw rolniczych, w tym łąki i pastwiska, oznaczone symbolami: RP i RZ. Zgodnie z § 15 ust. 1 ww. planu ochrona terenów wymienionych w § 14 polega na zakazie ich likwidacji, lokalizacji obiektów i urządzeń zmieniających ustalone w niniejszej uchwale funkcje podstawowe i dopuszczalne oraz naruszające skalę chronionego krajobrazu. O podobnej treści zapis znajduje się także w § 14 ust. 1 pkt 1 i § 15 ust. 1 planu Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r.

Kolegium wskazuje również, że oba ww. miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, które zostały uchwalone odpowiednio w dniu 26.06.2003r. i w dniu 8.10.2022r., nie zawierają regulacji odnośnie wyznaczenia obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii, o których mowa w art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W tym miejscu Kolegium wyjaśnia, że ust. 2a został dodany do art. 10 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym na mocy art. 2 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2010r. Nr 155 poz. 1043) w brzmieniu: „2a. Jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych

związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie.”

Na mocy art. 3 ust. 1 tej ustawy obowiązujące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego oraz plany zagospodarowania przestrzennego województw zachowują moc.

W świetle ust. 2 ww. artykułu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu lub studium, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Przepis art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym został następnie zmieniony art. 5 ustawy z dnia 17 września 2021r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw i uzyskał brzmienie: „2a. Jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, w studium ustala się ich rozmieszczenie, z wyłączeniem:

1) wolnostojących urządzeń fotowoltaicznych, o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1000 kW zlokalizowanych na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI, VIz i nieużytki – w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne;

2) urządzeń innych niż wolnostojące.”

Na mocy art. 19 ust. 1 tej ustawy do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin sporządzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin opracowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zaopiniowanych pozytywnie przez komisję urbanistyczno – architektoniczną, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym.

W świetle ust. 2 ww. artykułu do zmiany studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin sporządzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz studiów przyjętych na podstawie projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin opracowanych oraz zaopiniowanych pozytywnie przez komisję urbanistyczno – architektoniczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W świetle wyżej przywołanych przepisów przejściowych wskazane powyżej miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego przyjęte uchwałą Rady Gminy Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. oraz Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. zachowały moc.

Nadto, zapisy tych planów nie przewidują obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o prawem przewidzianej mocy, gdyż w dacie ich przyjęcia przepisy nakazujące dodanie ww. zapisów, w przypadku zamiaru lokalizacji takich urządzeń na obszarze objętym planem, nie obowiązywały.

Kolegium wyjaśnia w tej materii, że zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych: „(...) Zwrócić także należy uwagę na treść art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. W przepisach tych wprowadzone zostało odrębne unormowanie dotyczące urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW. Zgodnie z art. 10 ust. 2a u.p.z.p., jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie. Jak natomiast stanowi art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, oraz granice ich stref ochronnych, związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Powyższe przepisy zostały wprowadzone do u.p.z.p. w drodze nowelizacji dokonanej na mocy ustawy z dnia 6 sierpnia 2010r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (...) zmieniającej u.p.z.p. z dniem 25

września 2010r. Jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w przywołanym już powyżej wyroku z 9 grudnia 2020r. sygn. II OSK 3705/19 regulacja przepisów art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. oznacza, że rozmieszczenie tego rodzaju urządzeń infrastruktury energetycznej należy do decyzji organów gminy w ramach władztwa planistycznego, przy czym ustalenia w tym przedmiocie są obligatoryjne w studium, a fakultatywne w planie miejscowym. Treść art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. świadczy o tym, że wolą ustawodawcy jest, aby inwestycje, w ramach których planuje się rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, były realizowane przede wszystkim na podstawie ustaleń planu miejscowego. Zdaniem Sądu oznacza to, że przedmiotowa inwestycja, aby mogła zostać uznana za zgodną z planem miejscowym powinna zostać zlokalizowana na terenie, na którym w planie miejscowym wprost przewidziano rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW. Tymczasem działka Nr 1 na której ma zostać zlokalizowana przedmiotowa inwestycja takiego terenu nie stanowi. (...)” (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 21 kwietnia 2021r., sygn. akt: II SA/Gl 1400/20, CBOSA).

Zatem w przypadku ustalenia, że przedmiotowe przedsięwzięcie jest inwestycją, w ramach której planuje się rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej, po zmianie ww. przepisu art. 10 ust. 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym 500 kW, jego realizacja jest możliwa na terenie, na którym w planie miejscowym wprost przewidziano rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 500 kW – co jednak nie ma miejsca w przedmiotowej sprawie.

Tym samym w realiach przedmiotowej sprawy, planowane przedsięwzięcie pod nazwą: „”, jest sprzeczne z zapisami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy , przyjętego uchwałą Rady Gminy Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. oraz obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zainwestowanych i rozwojowych wsi Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r.

Kolegium zauważa bowiem, że w świetle zapisów obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy , przyjętego uchwałą Rady Gminy Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. dla terenów oznaczonych w planie symbolem RP przeznaczenie podstawowe zostało określone jako tereny pól uprawnych lub tereny łąk i pastwisk, a przeznaczenie uzupełniające zostało określone jako ciągi i urządzenia uzbrojenia terenu albo dojazdy nie wydzielone. Na terenie tym zakazuje się również zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i infrastrukturą techniczną.

Z kolei w świetle zapisów tego planu dla terenów oznaczonych w planie symbolem WZ przeznaczenie podstawowe zostało określone jako tereny ujęć i urządzeń zaopatrzenia w wodę pitną, a przeznaczenie uzupełniające zostało określone jako dojazdy i uzbrojenia terenu. Na terenie tym zakazuje się również nieuzasadniona likwidację ujęć i zbiorników.

Z kolei w świetle zapisów obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy , przyjętego uchwałą Rady Gminy Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. dla terenów oznaczonych w planie symbolem RP-Ep przeznaczenie podstawowe zostało określone jako tereny pól uprawnych, a przeznaczenie uzupełniające zostało określone jako ciągi i urządzenia uzbrojenia terenu albo dojazdy nie wydzielone. Na terenie tym zakazuje się również zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i obsługą infrastruktury technicznej.

Z akt sprawy wynika, że planowana inwestycja przewidziana jest do realizacji na działce nr arkuszy , obręb , Gmina , które znajdują się w przeważającej części na terenie oznaczonym symbolem RP – Tereny z przeznaczeniem podstawowym: tereny pól uprawnych oraz RP-Ep – Tereny z przeznaczeniem podstawowym: tereny pól uprawnych. Na terenach tych zakazuje się zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i infrastrukturą techniczną oraz zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i obsługą infrastruktury technicznej. Natomiast na terenie oznaczonym symbolem WZ z przeznaczeniem podstawowym: tereny ujęć i urządzeń zaopatrzenia w wodę pitną, na którym znajduje się w części planowana inwestycja, obowiązuje zakaz nieuzasadnionej likwidacji ujęć i zbiorników.

W ocenie Kolegium organ I instancji słusznie uznał, że planowana inwestycja jest niezgodna w tym zakresie z zapisami ww. planów zagospodarowania przestrzennego.



Kolegium przyjmuje, że realizacja inwestycji w zakresie systemów fotowoltaicznych służących wytwarzaniu energii elektrycznej (elektrownie, farmy fotowoltaiczne) prowadzi do faktycznej zmiany przeznaczenia terenu z funkcji np. upraw rolnych na funkcję przemysłową, co wyklucza kwalifikowanie elektrowni słonecznych (fotowoltaicznych) jako urządzeń infrastruktury technicznej w rozumieniu art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Kolegium zgadza się, że budowy elektrowni fotowoltaicznych służących celom produkcyjnym nie można utożsamiać z budową urządzeń infrastruktury technicznej, definiowaną w art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jako budowa drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych. Nadto z przepisu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, że urządzenia infrastruktury technicznej wymienione w art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami odpowiadają pojęciu „uzbrojenie terenu”. Tym samym słusznie należy przyjąć, że nie można wiązać obiektów wytwarzających energię elektryczną z kategorią infrastruktury technicznej, o której mowa w art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jak też w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zauważyć przyjdzie, że stanowisko wykluczające urządzenia wytwarzające energię (elektrownie fotowoltaiczne) z kategorii urządzeń infrastruktury technicznej określonej w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, znajduje potwierdzenie w nowelizacji tego przepisu, na mocy której instalacje odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o odnawialnych źródłach energii, dodano jako kolejne obiekty zwolnione z wymogów spełnienia warunków wynikających z zasady dobrego sąsiedztwa. Co więcej z ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw wynika, że rozszerzenie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym instalacje odnawialnego źródła energii powiązano z potrzebą wspierania rozwoju prosumenckiego wytwarzania energii elektrycznej, a więc przez podmioty będące odbiorcami końcowymi wytwarzającymi energię elektryczną wyłącznie z odnawialnych źródeł energii na własne potrzeby w mikroinstalacji, pod warunkiem że w przypadku odbiorcy końcowego niebędącego odbiorcą energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, nie stanowi to przedmiotu przeważającej działalności gospodarczej. Instalacje fotowoltaiczne nie są traktowane jako urządzenia infrastruktury technicznej także zgodnie z przepisami po zmianach ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które weszły w życie 29 sierpnia 2019r. Przepis art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym został zmieniony przez art. 4 pkt. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw zmieniającej m.in. ustawę o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dniem 29.08.2019r. Przepis art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w nowym brzmieniu wyraźnie rozróżnia urządzenia infrastruktury technicznej oraz instalacje odnawialnego źródła energii (czyli m.in. instalacje fotowoltaiczne – art. 2 pkt 13 [cyt.]. „Użyte w ustawie określenia oznaczają: instalacja odnawialnego źródła energii – instalację stanowiącą wyodrębniony zespół: a) urządzeń służących do wytwarzania energii opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia jest wytwarzana z odnawialnych źródeł energii, lub b) obiektów budowlanych i urządzeń stanowiących całość techniczno-użytkową służący do wytwarzania biogazu rolniczego” oraz pkt 22 cyt. „odnawialne źródło energii – odnawialne, niekopalne źródła energii obejmujące energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, energię geotermalną, energię hydrotermalną, hydroenergię, energię fal, prądów i pływów morskich, energię otrzymywaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego oraz z biopłynów; ustawy z 20 lutego 2015r. o odnawialnych źródłach energii”. Wobec takiej charakterystyki inwestycji, produkcyjnego przeznaczenia obiektu, wielkości, parametrów, a zwłaszcza zaplanowanej mocy urządzeń wytwarzających energię wynoszącej do 5 MW – nie można było uznać, iż przedmiotowa zabudowa systemu fotowoltaicznego stanowi urządzenie infrastruktury technicznej, określonej w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jak wskazuje odwołująca się strona.

I już z tego powodu również należy uznać że realizacja przedmiotowej inwestycji nie jest zgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdyż na ww. terenie przewidziano

zagospodarowanie terenu na tereny pól uprawnych lub tereny łąk i pastwisk (przeznaczenie podstawowe) a uzupełniająco ciągi i urządzenia uzbrojenia terenu lub dojazdy nie wydzielone (dla terenów oznaczonych symbolem RP) oraz tereny pól uprawnych (przeznaczenie podstawowe) a uzupełniająco ciągi i urządzenia uzbrojenia terenu lub dojazdy nie ujawnione (dla terenów oznaczonych symbolem RP-Ep) oraz tereny ujęć i urządzeń zaopatrzenia w wodę pitną (przeznaczenie podstawowe), a uzupełniająco dojazdy i uzbrojenia terenu (dla terenów oznaczonych symbolem WZ). Dla tego terenu przewidziano również zakaz zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i infrastrukturą techniczną (dla terenów oznaczonych symbolem RP) oraz zakaz zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i obsługą infrastruktury technicznej (dla terenów oznaczonych symbolem RP-Ep), zaś dla terenów WZ zakaz nieuzasadnionej likwidacji ujęcia i zbiorników.

Kolegium zauważa, że nawet gdyby przyjąć, że przedmiotowa inwestycja stanowi infrastrukturę techniczną, to należy zwrócić uwagę, że dla terenu oznaczonego symbolem RP przewidziano zakaz zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i infrastrukturą techniczną, a dla terenu oznaczonego symbolem RP-Ep zakaz zabudowy obiektami nie związanymi z produkcją rolniczą i obsługą infrastruktury technicznej. Użycie w przepisie § 16 pkt IV miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. oraz w przepisie § 16 pkt III miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r., koniunkcji wyklucza wyjęcie spod zakazu dowolnej infrastruktury technicznej, innej niż związanej z obiektami i produkcją rolniczą, nawet przy założeniu, że elektrownia fotowoltaiczna zalicza się do infrastruktury technicznej. Spójnik „i” użyty pomiędzy zwrotem: „produkcją rolniczą” a zwrotem: „infrastrukturą techniczną” wskazuje, że zakaz zabudowy dotyczy tych obiektów, w odniesieniu do których jednocześnie nie zachodzi związek z produkcją rolniczą oraz infrastrukturą techniczną. Oznacza to, że dla stwierdzenia, że dane przedsięwzięcie nie jest objęte analizowanym tutaj zakazem koniecznym jest najpierw stwierdzenie, czy dotyczy ono obiektu związanego z produkcją rolniczą i nie wystarcza samo stwierdzenie związku z infrastrukturą techniczną. Podobne rozumowanie należy przeprowadzić dla zapisów obowiązujących dla terenów oznaczonych symbolem RP-Ep.

Na powyższe wskazał również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w zacytowanym już wcześniej wyroku z dnia 21.04.2021r. sygn. akt: II SA/Gl 1400/20, oraz w wyrokach z dnia 19.05.2021r., sygn. akt: II SA/Gl 1423/20, II SA/Gl 1424/20 i II SA/Gl 1425/20.

Kolegium zauważa również w tym miejscu, że powyższe orzeczenia dotyczą interpretacji zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy , przyjętego uchwałą Rady Gminy Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r.

Kolegium wskazuje zatem, że w niniejszej sprawie brak jest również jakiegokolwiek związku planowanego przedsięwzięcia z produkcją rolniczą.

Reasumując organ I instancji prawidłowo ustalił, że realizacja planowanego przedsięwzięcia, jest niezgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy , przyjętego uchwałą Rady Gminy Nr VII – 46/2003 z dnia 26 czerwca 2003r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zainwestowanych i rozwojowych wsi , przyjętego uchwałą Rady Gminy Nr XXXVI-200/02 z dnia 8 października 2002r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zainwestowanych i rozwojowych wsi i Kolegium stanowisko to w całości podziela. W ocenie Kolegium niezgodność realizacji planowanego przedsięwzięcia z zapisami ww. planów nie budzi wątpliwości w świetle zapisów tych planów, obowiązujących i przywołanych przepisów prawa powszechnie obowiązującego, a także przytoczonych orzeczeń Sądów Administracyjnych, a w szczególności wyżej przywołanych wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Skutkiem powyższego było wydanie zaskarżonej decyzji, którą organ I instancji prawidłowo w ocenie Kolegium odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Stwierdzić zatem przyjdzie, że zaskarżona decyzja zawiera wszystkie prawem przewidziane elementy, w tym prawidłowe uzasadnienie faktyczne i prawne. Decyzja ta została również prawidłowo doręczona wszystkim stronom i uczestnikowi występującym w postępowaniu. Została ona wydana w oparciu o prawidłowo przeprowadzone postępowanie i Kolegium w całości podziela ustalenia organu I instancji – co już wcześniej zostało wyartykułowane. W ocenie Kolegium zaskarżona decyzja zawiera

uchybień, w postaci braku charakterystyki przedsięwzięcia, zaś zgromadzony materiał dowodowy nie zawierał zapisów planu oraz rysunku planu, na którym zostałaby umieszczona działka nr , arkusz obręb , które to jednak braki zostały przez Kolegium uzupełnione. W ocenie Kolegium powyższe uchybień nie mają jednak wpływu na treść orzeczenia wydanego w sprawie przez organ odwoławczy i nie mogą, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, skutkować uchyleniem zaskarżonej decyzji organu I instancji.

Z uwagi na powyższe zasadne stało się zatem wydanie orzeczenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 1 kpa i utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji organu I instancji.

Odnosząc się z kolei do treści odwołania spółki z siedzibą w Warszawie, Kolegium zauważa, że argumenty w nim zawarte – z uwagi na brzmienie przepisów prawa znajdujących zastosowanie w sprawie – nie mogą stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji organu I instancji i wydania innego orzeczenia przez organ. W ocenie Kolegium organ I instancji przeprowadził postępowanie co do zasady w sposób prawidłowy, w sposób prawem przewidziany dokonał ustaleń, które stanowiły podstawę do wydania zaskarżonego orzeczenia. Kolegium nie stwierdziło uchybień w tym zakresie, a postępowanie przeprowadzone przez Kolegium doprowadziło do takich samych ustaleń. Kolegium nie stwierdziło występowania sprzeczności w istotnych ustaleniach organu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przede wszystkim Kolegium nie stwierdziło zarzucanego naruszenia przepisu prawa, to jest § 16 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś, poprzez jego błędną wykładnię, w sytuacji, w której zdaniem odwołującej się strony przepis ten wyraźnie wyłącza spod zakazu realizacji zabudowę obiektami związanymi z infrastrukturą techniczną, a taką nie jest przedmiot planowanej inwestycji. W ocenie Kolegium, co wyżej zostało już przedstawione, organ pierwszej I słusznie uznał, że przedmiot inwestycji nie zalicza się do urządzeń infrastruktury technicznej, a nadto nie jest powiązany z produkcją rolniczą, na co w odniesieniu do tego planu, w orzeczeniach wydanych w innych sprawach zwrócił już uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach. Stąd nie doszło także do naruszenia art. 61 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Tym samym organ pierwszej instancji nie naruszył także przepisu prawa materialnego, to jest w art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, poprzez uznanie, że planowana inwestycja jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wielowieś. Kolegium podkreśla, że uznało ustalenia organu I instancji za prawidłowe, co wyżej już przedstawiło. Kolegium nie stwierdziło również by postępowanie organu I instancji odbyło się z naruszeniem przepisów art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 kpa. Aczkolwiek zaskarżona decyzja oraz materiał dowodowy zawiera braki, które wyżej zostały uzupełnione, jednakże w ocenie Kolegium nie mają one jednak wpływu na treść orzeczenia wydanego w sprawie przez organ odwoławczy i nie mogą, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, skutkować uchyleniem zaskarżonej decyzji organu I instancji. Natomiast zarzut naruszenia art. 8 kpa i odejścia przez organ I instancji od utrwalonej praktyki nie został, w żaden sposób wykazany przez stronę działającą przez pełnomocnika, dlatego też usuwa się spod kontroli instancyjnej. Jednocześnie za wyrokiem Wojewódzkiego Sadu administracyjnego w Gliwicach z dnia 19.05.2021r. sygn. akt II SA/Gl 1425/20, co dwoistość kwalifikacji elektrowni fotowoltaicznych, wskazać stronie odwołującej się należy, że [cyt.:] „Sąd nie podziela także stanowiska organów, co do tego w jaki sposób należy rozumieć pojęcie urządzeń infrastruktury technicznej. Zastrzec przy tym od razu należy, że w postanowieniach wskazanych powyżej planów miejscowych lokalny prawodawca nie posługuje się pojęciem "urządzeń infrastruktury technicznej", lecz pojęciem obiektów związanych z infrastrukturą techniczną. Niemniej w sytuacji, w której lokalny prawodawca nie zdefiniował, w jaki sposób rozumieć należy pojęcie infrastruktury technicznej, za zasadne uznać należy posiłkowanie się dorobkiem orzecznictwa sądów administracyjnych, dotyczącym tego jak rozumieć pojęcie urządzeń infrastruktury technicznej, na gruncie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (obecnie t.j.: z 2020 r. poz. 293 z późn. zm., dalej w skrócie: "u.p.z.p."). W kontekście art. 61 ust. 3 u.p.z.p. zagadnienie, czy farma fotowoltaiczna stanowi urządzenie infrastruktury technicznej jest zagadnieniem budzącym kontrowersje w orzecznictwie sądów administracyjnych. Z analizy tego orzecznictwa wynikają dwie przeciwstawne linie orzecznicze. (...) Według pierwszej linii orzeczniczej urządzenia infrastruktury technicznej to nie tylko urządzenia przesyłające energię elektryczną, ale także ją wytwarzające. Za reprezentatywne w tym

zakresie uznać należy stanowisko wyrażone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 września 2017 r. sygn. akt II OSK 158/16 (powołane także w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji). W wyroku tym wskazano, że normatywne określenie "urządzenie infrastruktury technicznej" pochodzi z regulacji dotyczących opłat adiacenckich, historycznie zaś było to "urządzenie komunalne", a później funkcjonowało także jako "urządzenie energetyczne" (w ustawie z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości). Następnie kolejne akty prawne zaczęły odwoływać się do pojęcia "urządzenia infrastruktury technicznej" (np. art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym). Od tego momentu konieczne stało się definiowanie tego pojęcia również w kontekście planistycznym, na co wskazuje art. 61 ust. 3 u.p.z.p. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego przedstawionej w uzasadnieniu wskazanego powyżej wyroku jest oczywiste, że budowa określonych urządzeń elektrycznych ze swej istoty nie może nawiązywać do analogicznej zabudowy w sąsiedztwie. Ponadto, interpretacja pojęcia urządzeń infrastruktury technicznej, w tym urządzeń energetycznych, powinna uwzględniać rozwój w energetyce odnawialnych źródeł energii. Dlatego też przy dokonywaniu wykładni pojęcia "urządzenie elektryczne" jako urządzenie infrastruktury technicznej na podstawie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. konieczne jest zastosowanie wykładni funkcjonalnej i dynamicznej, uwzględniającej: po pierwsze cel, jakiemu ma służyć odwołanie się w tym przepisie do tego pojęcia; po drugie uwzględniającej, że następuje ewolucja techniczna i technologiczna urządzeń elektrycznych i coraz większy procent energii jest wytwarzany ze źródeł odnawialnych. Natomiast w ramach drugiej, przeciwstawnej linii orzeczniczej wskazać można na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 kwietnia 2017 r. sygn. akt II OSK 2022/15, w którym stwierdzono, że § 3 pkt 52 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w brzmieniu nadanym przez § 1 pkt 2 lit. a) tiret 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 2013 r. zalicza wprost systemy fotowoltaiczne do zabudowy przemysłowej. Przywołane rozporządzenie w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, mimo że stanowi akt wykonawczy do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ma zastosowanie na etapie rozpatrywania wniosku o warunki zabudowy. Pogląd ten został podtrzymany w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt II OSK 2727/17, w którym skład orzekający wskazał, że realizacja inwestycji polegającej na budowie systemu fotowoltaicznego prowadzi w efekcie do faktycznej zmiany przeznaczenia terenu z przeważającej funkcji upraw rolnych na funkcję przemysłową. Za taką bowiem uznać należy produkcję (wytwarzanie) i sprzedaż energii elektrycznej. Realizacja tej inwestycji spowoduje zatem zmianę dotychczasowego sposobu zagospodarowania terenu i zmienia jego funkcję. Spowoduje, że powstaje teren zabudowany, wykorzystywany dla celów produkcyjnych, związanych z produkcją (wytwarzaniem) energii elektrycznej. Dlatego należy przyjąć, że elektrownia słoneczna, tj. wytwarzająca energię elektryczną ze źródła odnawialnego, instalacja fotowoltaiczna o mocy przekraczającej 100 kW, nie stanowi urządzenia infrastruktury technicznej, o którym mowa w art. 61 ust. 3 u.p.z.p. Przedstawione powyżej stanowisko jest zbieżne z innymi poglądami, w których wyłączono możliwość zaliczenia elektrowni fotowoltaicznych do urządzeń infrastrukturalnych, o których mowa w art. 61 ust. 3 u.p.z.p (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia: 12 stycznia 2018 r. sygn. akt II OSK 794/16; z 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt 2727/17; z 14 listopada 2018 r. sygn. akt II OSK 2758/16; z 9 grudnia 2020 r. sygn. akt II OSK 3705/19, a także wyrokami Wojewódzkich Sądów Administracyjnych: w Bydgoszczy z 16 lipca 2019 r. sygn. akt II SA/Bd 278/19; w Poznaniu z 28 listopada 2019 r. sygn. II SA/Po 291/19; w Gorzowie Wielkopolskim z 11 grudnia 2019 II SA/Go 660/19; we Wrocławiu z 27 lutego 2020 r. sygn. akt II SA/Wr 415/19). Zaakcentować także należy, że jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 grudnia 2020 r. sygn. akt II OSK 3705/19 stanowisko wykluczające urządzenia wytwarzające energię (elektrownie fotowoltaiczne) z kategorii urządzeń infrastruktury technicznej określonej w art. 61 ust. 3 u.p.z.p., znajduje potwierdzenie w nowelizacji tego przepisu dokonanej w drodze ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz. 1524). Na mocy art. 4 pkt 2 ustawy nowelizującej zmieniającej m.in. u.p.z.p. z dniem 29 grudnia 2019 r. instalacje odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r., dodano jako kolejne obiekty zwolnione z wymogów spełnienia warunków wynikających z zasady

dobrego sąsiedztwa. Posłużenie się przez ustawodawcę pojęciem instalacji odnawialnego źródła energii obok pojęcia urządzeń infrastruktury technicznej wyklucza możliwość utożsamiania tych pojęć. Zważywszy, że w świetle definicji zawartej w art. 2 pkt 13 ppkt a) ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. farma fotowoltaiczna mieści się w pojęciu instalacji odnawialnego źródła energii, to brak podstaw do tego, aby w dalszym ciągu, posiłkując się orzecznictwem sprzed tej nowelizacji wywodzić, że elektrownie fotowoltaiczne stanowią urządzenia infrastruktury technicznej. Zwrócić także należy uwagę na treść art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. W przepisach tych wprowadzone zostało odrębne unormowanie dotyczące urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW. Zgodnie z art. 10 ust. 2a u.p.z.p., jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie. Jak natomiast stanowi art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, oraz granice ich stref ochronnych, związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Powyższe przepisy zostały wprowadzone do u.p.z.p. w drodze nowelizacji dokonanej na mocy ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2010 r. nr 155, poz. 1043) zmieniającej u.p.z.p. z dniem 25 września 2010 r. Jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w przywołanym już powyżej wyroku z 9 grudnia 2020 r. sygn. II OSK 3705/19 regulacja przepisów art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. oznacza, że rozmieszczenie tego rodzaju urządzeń infrastruktury energetycznej należy do decyzji organów gminy w ramach władztwa planistycznego, przy czym ustalenia w tym przedmiocie są obligatoryjne w studium, a fakultatywne w planie miejscowym. Treść art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. świadczy o tym, że wolą ustawodawcy jest, aby inwestycje, w ramach których planuje się rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, były realizowane przede wszystkim na podstawie ustaleń planu miejscowego. Zdaniem Sądu oznacza to, że przedmiotowa inwestycja, aby mogła zostać uznana za zgodną z planem miejscowym powinna zostać zlokalizowana na terenie, na którym w planie miejscowym wprost przewidziano rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW. Tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w nieprawomocnym wyroku tut. Sądu z dnia 21 kwietnia 2021 r. sygn. akt II SA/GI 1400/20.” Przedmiotowy wyrok zapadł na gruncie analizy zapisów miejscowego planu zagospodarowania Gminy i Kolegium w całej rozciągłości stanowisko w nim wyrażone podziela, czemu dało wyraz powyżej w uzasadnieniu niniejszej decyzji. Stąd wydane w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie nie mogło być inne niż zapadłe.

Jednocześnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że art. 84 ust. 2 ww. ustawy stanowi, że charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jednakże organ I instancji takiej charakterystyki nie sporządził i nie dołączył do wydanej decyzji. Wyjaśnić należy, że na organie odwoławczym ciąży obowiązek ponownego rozpatrzenia sprawy w jej całości. Wpływa to stąd, że [cyt.:] „Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wpływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygania tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu I instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu I instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147). (...) Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony(...)” (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX). Zatem obowiązkiem organu odwoławczego było rozstrzygnięcie co do brakującego elementu zaskarżonej decyzji, która w swej treści nie narusza prawa, w sposób uzasadniający jej wyeliminowanie z obrotu prawnego. Jednocześnie za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12.09.2011r., sygn. akt IV SA/Wa 1029/11 (LEX nr

965716) wskazać przyjdzie, że [cyt.:] „Zgodnie z art. 84 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Z przepisu tego wyraźnie wynika, iż formą jaką wybrał ustawodawca jest to forma załącznika. Nie zmienia to jednak charakteru rozstrzygnięcia jest bowiem ono częścią decyzji i nakłada ona na strony obowiązki i daje uprawnienia z niej płynące. Treść tego załącznika jest więc tak samo wiążąca dla inwestora jak treść samej decyzji.” Wobec tego Kolegium obowiązane było do uzupełnienia rozstrzygnięcia organu I instancji o brakujący element decyzji, tj. o charakterystykę przedsięwzięcia, która stanowi załącznik do niniejszej decyzji i została niżej zamieszczona:

### **Charakterystyka przedsięwzięcia.**

Planowane przedsięwzięcie obejmuje budowę farmy fotowoltaicznej o mocy do MW, na powierzchni do ok. 9 ha, na działce nr, arkusz, obręb, gmina, przy czym dokładny rodzaj i rozmieszczenie elementów towarzyszących zostanie wskazane na późniejszym etapie projektowym. Dopuszcza się możliwość realizacji inwestycji w podziale na etapy. W ramach realizacji inwestycji przewiduje się: - montaż paneli fotowoltaicznych – w zależności od uzyskanych warunków technicznych i przyłączeniowych inwestycja może być zrealizowana w różnych technologiach: a) panele fotowoltaiczne montowane na stałych konstrukcjach stalowych lub aluminiowych, b) panele fotowoltaiczne wraz z systemem trackerów jako konstrukcja, która pozwala instalacji śledzić ruch słońca i ustawiać się do niego w optymalnym położeniu, c) panele fotowoltaiczne bifacialne (obustronne) charakteryzujące się tym, że wykorzystana jest przednia i tylna warstwa modułu fotowoltaicznego; - montaż bezobsługowych abonenckich stacji transformatorowych, opcjonalnie magazynów energii, - przeprowadzenie podziemnych linii energetycznych, -montaż infrastruktury telekomunikacyjnej umożliwiającej nadzór eksploatacyjny elektrowni. Obecnie obszar objęty inwestycją jest użytkowany rolniczo, stanowi grunty orne z intensywnie prowadzoną gospodarką rolną. Inwestycja zlokalizowana będzie na terenie gruntów rolnych o powierzchni do ok. 9 ha. W późniejszym etapie inwestycji (etap opracowania projektu budowlanego) w razie konieczności zostaną zbadane geotechniczne warunki posadowienia urządzeń elektrowni fotowoltaicznej oraz określone szczegółowe warunki wodno – gruntowe, m. in. występowanie swobodnego zwierciadła wody podziemnej, współczynnik filtracji oraz rodzaj gruntu. W ramach projektu planuje się poprowadzić krótkie drogi dojazdowe o charakterze utwardzonym (nawierzchnia żwirowa, przepuszczalna), które umożliwią dojazd i montaż prefabrykowanych, kontenerowych stacji transformatorowych lub opcjonalnie stacji transformatorowych wraz z magazynami energii. Planuje się też wykonanie niewielkich placów manewrowych o analogicznej nawierzchni. Na wybranym obszarze działki zostaną rozmieszczone na specjalnych konstrukcjach wsporczych panele fotowoltaiczne. Po zakończeniu realizacji wszystkich elementów elektrowni jej teren zostanie ogrodzony, a na ogrodzeniu planuje się instalację monitoringu wizyjnego. Rodzaj i parametry elementów farmy fotowoltaicznej: moc panelu – od 200 do 1500 Wp; liczba paneli: do 25.000 – w zależności od mocy użytych paneli (do 5.000/MW); wysokość całkowita instalacji nad ziemią: do 5 m; odległość pomiędzy rzędami paneli fotowoltaicznych – do 10 m; liczba stacji transformatorowych, opcjonalnie transformatorowych wraz z magazynami energii: do 5 sztuk; liczba inwerterów: do 100 sztuk (do 20 sztuk/MW).

Wobec powyższego należało orzec jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

### **Pouczenie**

Na niniejszą decyzję, każdemu, kto ma w tym interes prawny, służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2022r. poz. 329).

Wniesienie skargi na niniejszą decyzję wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości: 200 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2022r. poz. 329).

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. a, b i c ww. ustawy oraz art. 85 ust. 3 tej ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

CZŁONEK  
Samorządowego Kolegium Odwoławczego  
w Katowicach

Anna Kajzerek-Dziwoki  
*(na oryginale właściwy podpis)*

CZŁONEK  
Samorządowego Kolegium Odwoławczego  
w Katowicach

Kamila Koziara  
*(na oryginale właściwy podpis)*

CZŁONEK  
Samorządowego Kolegium Odwoławczego  
w Katowicach

Katarzyna Stebnicka  
*(na oryginale właściwy podpis)*

Otrzymują:

1. Radca prawny P. – pełnomocnik spółki z siedzibą w Warszawie
2. Stowarzyszenie „TU i TERAZ dla Przyszłości” z siedzibą w Kieleczce
3. Pozostałe strony – w trybie art. 49 kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy - ooś x 2
4. Gmina ; ul. Główna 1;
5. Prezydent Miasta Gliwice, 44 – 100 Gliwice, ul. Zwycięstwa 21  
z aktami sprawy
6. aa